

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év november hó 30. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 11.B.460/2015/31. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztés büntetését és a közügyektől eltiltás mellékbüntetését egyaránt 6-6 (hat-hat) évre enyhíti.

A vádlott a szabadságvesztés büntetésből annak háromnegyed részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2016. április 19. napján kihirdetett 11.B.460/2015/31. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetében [Btk. 176.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (3) bekezdés].

Ezért, mint különös visszaesőt 8 év szabadságvesztésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztést fegyházban kell végrehajtani azzal, hogy abból a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyakról és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője eltérő jogi minősítés megállapításáért és enyhébb büntetés kiszabása végett jelentettek indokolás nélküli fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.578/2016/1.számú átiratában a védelmi perorvoslatokat megalapozatlannak minősítette. Azt fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, egyenként és együttesen is értékelte és ily módon megalapozott tényállást állapított meg.

Indokolási kötelezettségének is eleget tett, megokolta, hogy a vádlott védekezésével szemben mely bizonyítékokat fogadta el.

A tényállásból okszerű következtetést vont a vádlott elkövetéskori tudattartalmára és azon keresztül kitartó szándékára, valamint a bűnösségére nézve és ekként törvényesen minősítette a bűncselekményt. A jogi minősítés körében kifejtett álláspontot teljes mértékben helytállónak

minősítette és minderre figyelemmel meglátása szerint a másodfokú eljárásban a bizonyítékok újraértékelését célzó védelmi perorvoslatok nem vezethetnek eredményre.

A büntetés kiszabása körében a különös visszaesői minőség megállapítására is törvényesen került sor és valamennyi bűnösségi körülmény megfelelő értékelésével szabott ki a vádlottal szemben a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztést, és ehhez igazodó tartamban közügyektől eltiltást. A további rendelkezéseket is törvényesnek minősítette és ezek alapján összességében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a bejelentett fellebbezését fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását elemezve az egyes bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontját fejtette ki.

E körben azokat az adatokat, tényeket hangsúlyozta, amelyek megítélése szerint cáfolják, hogy a vádlott lakásából lefoglalt kábítószer értékesítési célokat szolgált volna, továbbá azt, hogy a vádlott korábban is kábítószer adásvételével foglalkozott volna.

Ekként a vádlott vallomását erősítette, hogy fiatal korában elszenvedett súlyos balesete miatt kábítószer-függővé vált, és ennek során többféle kábítószer fogyasztott, amelyet az igazságügyi toxikológus szakértői vélemény is alátámasztott.

Ezen kívül nem fedi az igazságot a vádlott kedvezőtlen anyagi helyzetére vonatkozó elsőbírói érvelés sem, mert a vádlottnak a baleseti kártérítéséből még voltak a vádbeli időben megtakarításai, ezen felül alkalmi munkákat is végzett, továbbá tőle az elkövetés napján elraboltak az 1,1 millió forintot - ez utóbbit bizonyítja, hogy a pénz véres volt, mégpedig a vádlott erősen vérző fejsérülése miatt. Így az anyagi helyzet javítása nem motiválhatta a kábítószer-kereskedésre.

Az, hogy a lakásból több simítózáras tasak került elő, azért nem bizonyítja a kereskedést, mert az ilyen zacskók csak nagyobb kiszerezésben kaphatók az üzletben, azok motoralkatrészek tárolására is használhatók. Azok, amelyben kábítószer maradványok voltak, a vádlott saját fogyasztását szolgálták, erre a vádlott elfogadható magyarázatot adott.

A tanúvallomásokkal összefüggésben elsőként azt emelte ki, hogy a tanúk mind gyanúsítottak, terheltek a vádlott sérelmére elkövetett bűncselekmény miatt indult ügyben.

A tanú1 és a tanú2 tanúk vádlottat terhelő vallomásait boncolgatva kijelentette, hogy a tanú1 kizárólag a tanú2-től tudhatta meg, hogy a vádlott kábítószer árul, aki viszont elfogult volt az ügyben, hiszen a tanú1 unokatestvére, és - meglátása szerint a tanú1 ráhatására - nyilvánvalóan hamis vallomást tett. Míg a nyomozás során következetesen állította, hogy nem ismeri a vádlottat, a tárgyaláson ezt megváltoztatva tette azt a vallomást, ami ellentétes a korábbival és egybecseng a tanú1 terhelő nyilatkozatával: a köztük lévő egyeztetés ténye véleménye szerint vitathatatlan. Ezért a tanú2 vallomását az elsőfokú bíróságnak ki kellett volna rekesztenie a bizonyítékok köréből.

A tanú1 vallomása szerint csak azt látta, hogy az általa a vádlottban azonosított személyhez odamegy egy fiatal fiú, lepacsiznak egymással és továbbmennek, és ebből vonta le azt a minden ténszerű adatot nélkülöző következtetést, hogy ennek során kábítószer átadására került sor.

Ugyancsak feltételezés volt a tanú vallomásában, hogy a rendőri intézkedés során a vádlott kábítószer semmisített volna meg akként, hogy azt a kádban és a wc-n lemosta. Ő ugyanis ilyet nem látott, nem is láthatott, és a tanú3 sem látta, de nem is történt ilyen, mert a vádlott csak az erősen vérző fejsérülését mosta a fürdőszobában, mégpedig wc-papírt használva ehhez. Az, hogy a mellékhelyiségben wc-papír gurigát nem találtak, semmit nem bizonyít, mert vannak olyan termékek, amelyeknek a gurigája is feloldódik a vízben.

Mindemiatt a tanú1 vallomását is csak feltételezéseken alapulónak, és ezért hiteltelennek minősítette.

Ezen kívül a tanú4, a tanú5, a tanú6 és a tanú7 nem tudott arról, hogy a vádlott kábítószer árult volna, ők legfeljebb az együttes fogyasztásról adtak számot, s ha kaptak is a vádlottól kábítószer, soha nem pénzért. Azt úgyszintén semmi nem támasztotta alá, hogy a T utca környékén járt volna a vádlott, mert ő ezt tagadta, és semmi nem kötötte oda.

A vegyész szakértői vélemény megállapítása szerint a kábítószer mennyisége 95%-os valószínűséggel a jelentős mennyiség alsó határának 100,8 -108,0%-a közé esik. Egyrészt ezt lényeges bizonytalanságnak értékelte, másrészt kérte nyomatékosan értékelni a határozat meghozatala során, hogy amennyiben meg is haladja a kábítószer a jelentős mennyiség alsó határát, az csak nagyon kis mértékben. A vádlott e kábítószereket kizárólag saját fogyasztás céljából tartotta a lakásán, fájdalmai enyhítése céljából. Ezért volt szükséges a mérlegre is, hogy otthon elkészíthesse magának a kábítószer, a kreatin pedig bárhol szabadon beszerezhető testépítő szer.

Összességében a vádlott korábban soha nem kereskedett, a lakásán a kábítószer kizárólag fogyasztása biztosítása céljából tartotta, a helyes minősítés ezért álláspontja szerint a Btk. 178. § (6) bekezdése.

Ezért azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a hiányossága és téves következtetései miatt megalapozatlan elsőfokú tényállást az iratok tartalma, és helyes ténybeli következtetés alapján változtassa meg, és ennek alapján a vádlott cselekményét Btk. 178. § (6) bekezdése szerint minősítse, lényegesen enyhébb büntetés alkalmazása mellett.

A védelmi fellebbezés kizárólag a büntetés enyhítését célzó részében alapos.

A bejelentett védelmi perorvoslat folytán a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartotta eljárása során. Így figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyeknek a Be. XXVIII/A. Fejezetében foglalt eltérő eljárási rendjére, ezen belül a tárgyalási időköz Be. 554/L.§ (2) bekezdése szerinti szabályára.

Ügyelt az ügyben tanúként kihallgatott, és akár a vádlott sérelmére elkövetett bűncselekmény, akár a jelen ügyben kábítószer megszerzés miatt felmerülő relatív tanúzási akadályokra, és ekként messzemenően megtartotta a Be. 82.§ (1) bekezdés b) pontjában írt részleges mentességi jogra vonatkozó szabályt, továbbá a más ügyben gyanúsítottként már kihallgatott tanúk esetén a Be. 296.§ (4) bekezdését a tanú gyanúsított vallomása releváns részeinek ismertetése során.

Megjegyzendő, az érintettek (a tanú1, a tanú4, a tanú5, a tanú6, a tanú7) a tárgyaláson egyébként is fenntartották a más ügyben terhelti pozícióban megtett vallomásaikat is, ekként vallomásaik megtételének, és bizonyítékkénti értékelhetőségének perrendszerűsége több okból is megerősítést kapott az elsőfokú bíróság eljárásában.

Törvényes volt az igazságügyi vegyész szakértői vélemény Be. 109.§-a szerinti kiegészítésének elrendelése, valamint a Be. 110.§ (1) bekezdése alapján a szakértő tárgyalási meghallgatása.

Mindössze két kisebb eljárási hibát észlelt a másodfokú bíróság: egyrészt a vádlott utolsó szó jogán

tett nyilatkozatának a vádlott vallomásai keretében történő értékelését (ítélet 7. oldal utolsó bekezdés), és az igazságügyi informatikai és az igazságügyi toxikológiai szakértői vélemény okirati bizonyítékkénti figyelembe vételét (ítélet 15. oldal utolsó bekezdés és 17. oldal 4. bekezdés).

A bizonyítási eljárás befejezését (Be. 313.§) követően bizonyítás már nem zajlik, az utolsó szó joga ezt a bírói aktust követi (Be. 319.§), és funkciója szerint is más célokat szolgál, mint a bizonyítás, így önálló vádlotti vallomásként nem értékelhető.

A Be. 76.§ (1) bekezdése, a 299.§ (1) bekezdése és a 301.§-ának egybevetése útján pedig egyértelműen megállapítható, hogy az írásban előterjesztett szakértői vélemény nem minősül a büntetőeljárás bizonyítási rendszerében okiratnak (jóllehet, az a szó magánjogi értelmében véve valóban teljes bizonyító erejű magánokiratként jelenik meg), az eljárási törvény a két bizonyítási eszközt - nevében is - eltérően kezeli.

Mindezek azonban az érdemi döntésre lényeges kihatással nem jártak, az elsőfokú bíróság egyébként példaszerűen lefolytatott bizonyítási anyagát, és a bizonyítékok törvényességét sem érintették.

Ezen túlmenően ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bizonyítékokat egyenként és összességében értékelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

A tényállás túlnyomó részében megalapozott, azt csak kisebb részben a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontja alapján hiányos, ezért a másodfokú bíróság a Be 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján azt az alábbiakkal egészíti ki és pontosítja:

A vádlott személyi körülményeit az ítélet 4. oldal 1. bekezdésében kiegészíti azzal, hogy a vádlottnak a fiatalkorában elszenvedett baleset következtében mozgásszervi megbetegedése miatt erős fájdalommal járó panaszai vannak.

Az ítélet 4. oldal 8. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlott által továbbértékesítés végett beszerzett és tárolt kábítószeres legalább 21 db különböző csomagban kerültek elő a lakásból.

A digitális mérleg kannabisszal, kokainnal és amfetaminnal volt szennyezve.

A kábítószer hígításához használatos szerként került lefoglalásra laktóz, maltrodextrin és kreatin-monohidrát.

A kiszerezéshez és forgalmazáshoz szükséges anyagok között legalább 117 db, részben kábítószerrel szennyezett tasak került lefoglalásra.

Az 52,77 gramm amfetamin hatóanyag tartalma 9,606 gramm (a jelentős mennyiség alsó határának 96 %-a), a 6,08 gramm kokain hatóanyaga 2,99 gramm (a jelentős mennyiség alsó határának 5,7 %-a), a 0,96 gramm marihuána hatóanyaga 0,001 gramm, a 0,42 gramm ketamin hatóanyaga 0,23 gramm és a 0,69 gramm MDMA hatóanyaga 0,41 gramm volt.

Az így kiegészített és helyesbített tényállás már mindenben megalapozott és az a vádlott tagadásával ellentétes részeiben is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapult, így az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének messzemenően eleget tett.

Részletesen ismertette a vádlott különböző vallomásait, és az ügy további bizonyítékait - a tanúvallomásokat, szakértői véleményeket és az okiratokat - majd ezeket egybevetve mindenre kiterjedő alapossggal adta magyarázatát annak, hogy milyen okok miatt vetette el a vádlott azon védekezését, mely szerint az általa bérelt lakáson fellelt kábítószeres nem saját fogyasztási célokra szolgáltak, és hogy a zuhanyfüggönyről kimutatott igen minimális mennyiségű kábítószer is a vádlott tulajdonát képezte.

Az ügy ténybeli megítélését jelentős mértékben elnehezítette az a körülmény, hogy mindazon tanúk, akik a vádlott cselekvőségéről közvetlen és érdemi információkkal rendelkezettek, valamennyien érintettek voltak, és akár a vádlottal közösen, akár a vádlott sérelmére elkövetett bűncselekmények felmerülésére figyelemmel érdektelennek és elfogulatlanak nem voltak minősíthetők.

Ezt az elsőfokú bíróság is felismerve, a szokásosnál nagyobb körültekintéssel és gondossággal vizsgálta a tanúk szavahihetőségét, majd a tanúvallomásokat önmagukban, egymással és a vádlotti vallomással is összevetve adott számot mérlegelő tevékenységéről. Ennek során azt az elvet követte, hogy kizárólag azon személyi bizonyítékokat fogadta el, amelyeket más bizonyíték is megerősített.

Helyes érvelés mentén fogadta el a tanú1 és a tanú4 tanúk vádlottat terhelő azon vallomását, mely szerint a vádlott kábítószer kereskedelemmel foglalkozott. Ezt ugyanis megerősítette a tanú2 tárgyalási vallomása, az igazságügyi vegyész szakértői vélemény, és a szemle jegyzőkönyvének adatai is.

Utóbbiak közül igen lényeges, és a minősítést is jelentékenyen befolyásolja, hogy a kábítószer számos kisebb kiserelésben volt fellelhető, és nem is azonos, vagy közel azonos hatóanyagúak voltak az ugyanazon fajtájú kábítószeres. Ezek cáfolják a vádlott azon védekezését, miszerint azért volt nagyobb mennyiségű kábítószer a birtokában, mert ha jó minőségűt talált, egyszerre többet vásárolt magának. Ugyancsak ebből a bizonyítékból nyerhető adat, hogy a lakáson igen nagy mennyiségben került elő önzáró műanyag tasak.

Mindezek - az elsőfokú bíróság további megállapításai mellett - szintén a kábítószer kereskedelmi tevékenységet igazolják, éppen ezért a másodfokú bíróság a tényállást a szemle fenti adataival kiegészítette.

Emellett megint csak a kereskedést, nem pedig a saját fogyasztást valószínűsíti az a tény is, hogy az igazságügyi toxikológus szakértői vélemény a vádlott vizeletéből a kannabisz hatóanyagát nem igazolta, annak ellenére, hogy a vádlott különböző kábítószeres egymás melletti fogyasztására hivatkozott, és hogy a lakásán ilyen jellegű kábítószer is lefoglalásra került, továbbá dacára annak, hogy a kannabisz emberi szervezetben történő lebomlása - hasonló ügyekből eredő hivatalos ismeretek szerint - hosszabb időt (napokat) vesz igénybe. „A THC inaktív bomlástermékekké alakul át. A marihuána lassú kiürülésének legfontosabb következménye az, hogy még hosszú idővel a fogyasztás után is ki lehet mutatni a vérből, vizeletből és szövetekből, jóval azután is, hogy a pszichoaktív hatás elmúlt.” (forrás: <http://t.hu/>; A T oldalt a jogvédő szervezet hozta létre 2004 decemberében. 2016 januárjától az oldalt az Alapítvány működteti.)

Az elsőfokú bíróság az iratoknak megfelelően rögzítette, majd a Be. 4.§ (2) bekezdésében írt szabály és az ennek talaján kialakult bírói gyakorlat maradéktalan figyelembe vételével értékelte az igazságügyi vegyész szakértői véleményt és annak kiegészítését. Ennek keretében vizsgálta azt is, hogy milyen hatása lehet a mennyiségi adatokra a zuhanyfüggönyön fellelt kábítószernek, ha és amennyiben azt nem lehet a vádlott terhén figyelembe venni.

A törvényszék végül igen meggyőző érvekkel mutatott rá a vádlott ez utóbbi kábítószerre vonatkozó

vallomásának hiteltelenségére (ítélet 18-19. oldal), és ekként helyesen találta a további lefoglalt mennyiséghez hozzászámítandónak ezt az igen jelentéktelen, a minősítést valóban a legcsekélyebb mértékben sem befolyásoló kábítószer mennyiséget is.

Szintén helytálló volt az elsőfokú bíróság azon okfejtése, amellyel a vádlott előéletének, és vagyoni-jövedelmi viszonyainak jelentőségére mutatott rá: az a körülmény ugyanis, hogy hasonló bűncselekmény elkövetése miatt már elítélték, esetleges korábbi bűnkapcsolatainak léte, és nagyobb fokú jártasságára enged következtetni, míg kedvezőtlen pénzügyi helyzete komoly motiváló okként jelentkezhetett. Mindezeket az egyéb konkrét bizonyítékkal együtt értékelve a kereskedés ténye minden kétséget kizáróan bizonyítottá vált, függetlenül attól, hogy - a tanú2 kivételével - további felvásárlók személye nem volt azonosítható az eljárásban.

A védői perbeszédben elhangzottakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki a másodfokú bíróság:

A vádlottól a sérelmére elkövetett bűncselekmény során esetlegesen eltulajdonított több mint 1 millió forintos pénzüsszegre vonatkozóan a vádirat adatokat nem tartalmazott, nyilván abból a megfontolásból, hogy a vagyon elleni bűncselekmény bizonyítékainak vizsgálata a jelen ügy nyomozásának befejeztekor még mindig folyamatban volt. Az azonban, hogy a vádlott következetesen állította, miszerint ilyen összeggel rendelkezett, továbbá, hogy azt le is foglalták az egyik érintett személytől (aki a vádlott sérelmére elkövetett bűncselekmény vádlottjává vált), a védelem érvelésével szemben - a további, jelen ügyben rendelkezésre álló bizonyítékkal együtt értékelve - nem a tartalék meglétét igazolja (és ezzel a vádlott kereskedői magatartását cáfolja), hanem épp ellenkezőleg: szintén a kereskedéssel hozható összefüggésbe. Semmilyen ésszerű indoka nincs ugyanis annak, hogy valaki a legális forrásból származó pénzvagyont a ruházatának a zsebében hordja, vagy a lakásában tárolja.

A vádlott sérelmére elkövetett bűncselekménynek egyéb vonatkozásában a jelen ügyben semmilyen jelentősége nem volt, mint ahogy annak sem, hogy a tanú2 pontosan hány alkalommal vásárolt kábítószerrel a vádlottól. Amint azt az elsőfokú bíróság is kifejtette, a tanú bizonytalansága, illetve a kábítószer megszerzésének későbbi, csak a tárgyalási szakban történt elismerése több okból is kellően magyarázható: részint, mert azidőtájt elterelés (vádhalasztás) alatt állt, amely újabb bűncselekmény elkövetése esetén vádemeléssel, és büntető szankció alkalmazásával járt volna együtt, ilyennek az elismerése következképpen súlyos konzekvenciákkal járt volna. Másrészt a kábítószerpiac szereplőinek, kiváltképpen a beszerzési forrásként működő terjesztői körnek az elárulása közismerten szintén járhat igen komoly következményekkel, éppen ezért általában nem is jellemző az ilyen jellegű ügyekben, csak akkor, ha ettől a beszerző valamilyen eljárási előnyt remél, vagy, ha kellő biztosíték meglétét látja arra, hogy az általa terhelt elkövető felől a személyét hátrány nem érheti.

Mindemellett a kereskedésre nem csak a tanúk vallomásai álltak rendelkezésre, hanem az ügyben lefoglalt tárgyi bizonyítékok is, amelyeket ugyan a védő vitatott, azonban az elsőfokú bíróság ezt is értékelés alá vonta, és logikus érveléssel vetette el azon vádlotti érvelést, amely a kábítószerrel szennyezett mérlegre és a műanyag tasakokra vonatkozott. A toxikológus szakértői vélemény alapján valóban igazoltta vált, hogy a vádlott kábítószerrel fogyasztott, de ez önmagában a kereskedést nem zárja ki, különös figyelemmel arra a tényre is, hogy a lakásban kannabisz is lefoglalásra került, amely a vádlott szervezetében nem volt jelen, azaz ilyet nem fogyasztott.

Ezen túlmenően a bizonyítékok között az elsőfokú bíróság is foglalkozott azzal a körülménnyel, hogy a kábítószerreken túl azok hígítására szolgáló anyagok is lefoglalásra kerültek, és helytállóan állapította meg azt, hogy a már feldolgozott, kifejezetten a közvetlen fogyasztóknak értékesített

kábítószeres hatóanyagának felülmennyiséggel történő további mérséklése pontosan azt az eredményt csökkentené, amelynek elérése volna a cél, éppen ezért ez nem logikus fogyasztói magatartás. Kiváltképpen nem az egy - a védő által is hangsúlyozottan - rendkívüli, embertelen fájdalommal küszködő, állításuk szerint függővé vált kábítószer fogyasztó esetén, akinél nemhogy kisebb, hanem a hozzá nem szokott fogyasztók adagjánál jellemzően nagyobb mennyiség szükséges ugyanannak a hatásnak az eléréséhez.

Ami a kábítószer rendőrségi intézkedéskori megsemmisítésével összefüggő bizonyítékokat illeti, az elsőfokú bíróság e körben is igen alapos elemzést végzett. Ennek alapján kétség kívül nem zárható ki, hogy a vádlott a vérző sérülését is tisztította, viszont az kétségtelen, hogy kábítószerrel mosott le a lefolyókba, mert ezt bizonyítja a zuhanyfüggönyön és a wc-tartályon fellelt kábítószer. Mindez a vádlott kereskedői magatartásának megállapíthatósága mellett szóló további tényként jelentkezett az ügyben, azt igazolta, hogy a lakásban a lefoglaltnál több illegális anyag lehetett, a vádlott terhére írt mennyiségben ellenben nem változtatott.

Végül a vegyész szakértői véleménynek a mérési hibahatárral kapcsolatos védői érveléssel összefüggésben az elsőfokú bíróság az álláspontját szintén részletesen kifejtette (19. oldal), és arra figyelemmel állapította meg a lehető legkisebb hatóanyagot, amely a Be. 4.§ (2) bekezdésére figyelemmel a vádlott terhére írható, és ez önmagában is meghaladja a jelentős mennyiség alsó határát.

Összességében megállapítható, hogy a védő egyesével elemezte a bizonyítékokat perbeszédében, az összességében történő értékelés elmaradt.

Ezért az eltérő tényállás megállapítása iránti - valójában a vádlott védekezésének elfogadását célzó - fellebbezése az elsőfokú bíróság mindenben törvényes, és a bizonyítékok egybevetését is magában foglaló mérlegelését támadja, amely a másodfokú eljárásban sikerre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, és cselekményének jogi minősítése is maradéktalanul helyes és törvényes, a másodfokú bíróság a jogi indokolással teljes mértékben egyetértett.

A vádlott által kizárólagosan használt lakásból lefoglalt kábítószeresek, azok mennyisége, a kiszerelésére, csomagolására, hígítására szolgáló anyagok egyértelműen forgalmazói típusú magatartásra utalnak. A megállapított tények szerint a vádlott korábban hosszabb időn keresztül nyilvánvalóan is értékesített kábítószerrel különböző fogyasztók részére. Ezek együttesen a lefoglalt kábítószernek ugyancsak haszonnal történő értékesítés céljára történő készletezését igazolják, mely az elsőfokú bíróság által is helyesen hivatkozott 1/2007. BJE szerint a rendszeresen ismétlődő adásvételek útján megvalósuló kereskedelem megállapítására önmagában is alapot nyújt. Nem szükséges tehát a korábbi értékesítések kapcsán további büntársak, fogyasztók beazonosítása, a vádlott felelőssége enélkül is megáll a kereskedésért.

A bűnösségi körülmények közül a minősítéshez megkívánt mennyiség alsó határát alig meghaladó hatóanyag, továbbá az a körülmény, hogy a lefoglalt kábítószeresek nem kerültek ki a feketeipari forgalomba, a vádlott oldalán jelentkező rendkívül nyomatókos enyhítő körülmények.

Ezzel szemben mellőzi a másodfokú bíróság a súlyosító körülmények köréből azt a megállapítást, miszerint a vádlott terhére rótt magatartás a legnagyobb társadalomra veszélyességű az adott bűncselekmény-kategóriában, kiváltképpen azért, mert a kereskedelemmel érintett kábítószeresek nem is jutottak el a felhasználókhoz.

A büntetett előélet, és egyben különös visszaesői minőség keretében már értékelést nyert az, hogy a

vádlott ugyanolyan bűncselekmény miatt volt elítélve korábban, ezért mellőzi a súlyosító körülmények köréből ezt az elsőbírői megállapítást.

Ennek megfelelően eltűlt a büntetés, és ezért mind a fő- mind pedig a mellékbüntetést a másodfokú bíróság mérsékelte.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata megfelel a jogszabálynak.

A törvényszék a vádlottat a Btk. 38.§ (4) bekezdés a) pontjára figyelemmel zárta ki a feltételes szabadságból, ami azonban helytelen jogértelmezésen alapul.

A Btk. 38.§ (4) bekezdés a) pontja szerint ugyanis nem bocsátható feltételes szabadságra a többszörös visszaeső, ha a szabadságvesztést fegyház fokozatban kell végrehajtani. Márpedig a vádlott különös visszaeső, és vele szemben a törvényhely további, b-d) pontjaiban írt kizáró okok sem állapíthatók meg, ezért őt a 38.§ (2) bekezdés b) pont szerint a ¾ rész után megilleti a kedvezmény.

Az elsőfokú bíróság további, és járulékos rendelkezései egyaránt maradéktalanul megfelelnek a jogszabályoknak.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 11.B.460/2015/31. számú ítéletét a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2016. november 30.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

. Borbás Virág Bernadett s.k.
előadó bíró

Csiszárné dr. Kertész Andrea s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 11.B.460/2015/31. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.227/2016/10. számú ítéletében írt változtatásokkal 2016. november 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

, 2016. november 30.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő